

EL DIARI SECRET

UNA SETMANA DESPRÉS

No sabia on estava, ni d'on venia, però era un lloc obscur i poc familiar per a mi. Sols pensava en Dean i en què dir-li quan el tornara a veure.

1868, Espanya (València)

EN L'ACTUALITAT

Fa dos mesos que ens hem mudat la meua mare i jo des de Londres a València, i encara no m'he assabentat de la majoria de coses. Dic la meua mare i jo perquè el meu pare va faltar quan jo era menuda. Per cert, no m'he presentat, Hola!, soc Ella Wood, tinc 17 anys i des que em vaig mudar a Espanya, M'ha canviat la vida.

La meua família és un poc complicada, de fet, quasi no la conec. Els meus avis de part de mare es van mudar a Itàlia fa uns anys i no sé res d'ells; els altres avis van morir de Tuberculosi (la malaltia mortal més comuna ara); i no tinc oncles, ni cosins..., res que jo sàpia. Per això, fa dos mesos, la meua mare volia començar una vida nova junt a mi, en Espanya. Vivim més o menys als afores de València, i estem molt propet de la platja. La nostra casa està molt bé, es prou gran per a dues persones i la meua mare ha trobat un treball que ens pot mantindre.

Hui al matí, ha vingut un home preguntant pel meu pare, li he dit que jo era la seua filla, i de seguida, m'ha donat un diari amb el meu cognom. Quan he alçat la vista per a preguntar-li què era i perquè m'ho donava a mi, ja no hi era.

Ara deuen ser les cinc de la vesprada, quan de sobte ma mare ha entrat a casa.

—Ella, sóc la mare, baixa un moment— jo em trobava a la meua habitació en la planta de dalt, i ella estava en la cuina

—Ja hi sóc!— li vaig dir mentre baixava corrent per les escales

—M'ha dit Purificació, la veïna, que ha vist un home apropant-se a casa i que estava parlant amb tu. Que volia?—

—Sí, no m'ha dit el seu nom ni res, però no volia res important, sols saber on estava el senyor carter—vaig dir amb un to de veu una mica tremolant

—A!, sí, de segur no era res important—em va respondre ella ben convençuda del que havia dit

Una mica després, mentre cosia un davantal trencat, em vaig recordar que la meua mare i jo mai ens guardem cap secret. Em va saber molt greu no dir-li la veritat sobre el que m'havia donat aquell home, per això, vaig baixar a la cuina a dir-li ho; però

abans de poder dir-li res, em vaig adonar que ella no estava. «Que estrany», vaig pensar. Per això, vaig aprofitar que ella no hi era per a donar-li una ullada al diari.

Vaig seure al sofà i... no m'ho podia creure! Estava en allò cert, no sé ni d'on ni perquè, però aquell home, m'acabava de donar el diari de la meua família.

Després de pensar una bona estona en com havia trobat això aquell home, vaig decidir obrir-lo. El diari tenia una tapa blana marró obscura amb una ploma enmig, i d'eixa ploma eixien com pardals i pluja. També hi havia una frase en anglès (en el meu idioma), que deia: "While there is life, there is hope", que en valencià seria: "Mentre hi haja vida, hi ha esperança". No entenia molt bé perquè estava aquella frase allí, però en girar la pàgina, tots els meus dubtes es varen solucionar. La primera pàgina del diari deia: "Per a tu Ella, per a que ho sàpies tot i sols tu ho pugues solucionar. Amb amor, la iaia". La meua àvia me deia eixa frase mentre em pentinava el cabell de xiqueta.

"Amb amor, la iaia". Eixes paraules em feren plorar. Recordar la meua àvia, malalta i a punt de morir, és un horror per a mi; però vaig decidir canviar de pàgina. Anava passant totes les pàgines ràpides i en totes hi havia una o dos dates dels dies, i per a ser exactes, de 1865, l'any en què varen morir els meus avis.

Necessitava prendre un poc d'aire, així que vaig decidir anar a la platja de davant de la meua casa, el mar estava preciós i hi havia una posta de sol preciosa, era una mescla de taronja, groc i rosa. Passaren unes dues hores quan vaig arribar a casa i ma mare no hi era. Ja m'estava començant a espantar, quan de sobte em vaig adonar de que hi havia una nota en la taula de la cuina.

—Hola filla, me n'he d'anar una setmana, no ho podràs entendre. Soles te demane que mires aquesta direcció i busques al professor del Prado, ho entendràs tot quan el veges. Et vol, la mare —ho vaig llegir tot en veu alta

No m'ho podia creure, la meua mare m'havia encarregat una cosa sense sentit i a més, em deixava a soles una setmana? No tenia cap sentit, no era normal en ella. Encara que en tot el que m'estava passant de colp, vaig decidir fer aquest viatge. En la direcció que m'havia donat, amb menjar, aigua i un bon carruatge; podria estar allí en uns quants dies. Ho tenia clar, al matí següent, aniria a descobrir-ho tot.

UNA SETMANA DESPRÉS

—Vinga xiqueta, ix ja d'ahí —em deia ell espentant-me cap a fora

—Ja vaig. Paciència, per favor —li vaig dir amb un to prou enfadat

Jo portava la falda i el corsé blancs amb flors marrons que em vaig comprar en la botiga, però els tenia prou bruts. I el pentinat preciós amb una trena, estava tot desfet.

Anàvem caminant cap a fora quan de sobte el vaig vore. Vaig vore Dean. Estava guapíssim, amb el traje blau i la camisa blanca que li vaig triar i amb el cabell desfet; estava allí. Estava allí per mi, per a rescatar-me.

EN L'ACTUALITAT

No sabia per on començar, encara que al final em vaig decidir a buscar un transport. Com en tot, s'ha de pagar, i jo no em puc permetre quasi res ara que la meua mare no està amb mi. Així que vaig agafar una bossa ben gran per a posar- ho tot, i vaig eixir de casa amb un gran somriure.

Ja havia passat un dia, no hi ha molt a contar. Me vaig colar en un carruatge amb molta herba i vaig passar allà la nit.

Hui, m'he alçat amb un mal de cap horrorós, i ja sé de què és, tinc sang en el front. Em vaig quedar una estona mirant la sang en la meua mà, fins que una veu greu em va fer reaccionar.

—Bon dia bon amic, em podries dir on estem?—va dir l'home del carruatge

—Home clar! Estàs en Còrdova, Andalusia—va dir l'altre home amb un accent un tant estrany

De sobte, em vaig adonar que estava en la ciutat en la que la meua mare em va enviar la direcció; i el trajecte va ser molt més curt del que m'esperava. Vaig donar un salt, i vaig començar a caminar per uns camps preciosos. De sobte, allà al fons hi vaig veure unes tendes blanques i vaig començar a córrer cap a elles.

Estava a punt d'arribar quan vaig escoltar una veu masculina un tant atractiva per darrere meu.

—Ei! Tu, sí tu. Què fas per ací?— em va dir eixa veu

Vaig donar mitja volta i vaig veure un xic que seria d'uns vint anys, molt alt i atractiu, però una mica despistat.

—Mira a qui tenim per ací! D'on eres? Perquè d'ací, segur que no—em va dir ell amb un to vacil·lant

—Hola, em dic Ella Wood i sóc de Londres, però visc a València amb la meua mare—

—Benvinguda, Ella—em va dir ell besant-me la ma

—Gràcies—vaig dir

—Jo sóc Dean Petrova, i tampoc sóc d'ací, soc de Bulgària, una ciu...—

No va poder acabar de parlar perquè de sobte escoltàrem dispars per darrere nostre. Vam veure a un home córrer darrere de nosaltres mentre ens disparava, i correguérem fins que arribàrem a les tendes blanques.

—Com no he pogut acabar, sols et diré que mon pare treballa ací—em va dir mentre corriem, i em senyalava una tenda preciosa amb roba

Entrarem dins de la tenda tots dos sufocats, i gràcies que em vaig recordar del diari. Estava bé, per un moment, quasi se'm para el cor.

Deixàrem de sentir dispars i ningú ja ens perseguia. Passaren unes hores sense que férem res, així que Dean em va ensenyar un poc la tenda.

—Mira, ací tenim la part de dones, per si t'agrada alguna cosa—va dir tot emocionat per ensenyar-me els vestits

—Mmm, crec que vaig a agafar el blanc amb flors marrons—vaig dir convençuda, ja que aquell vestit era preciós

—Bona elecció. Hola, sóc Jacob, el pare de Dean—em va dir aquell home amb un gran somriure

—Encantada. Jo sóc Ella Wood—

—Doncs pare, si no t'importa me l'emportaré per ensenyar-li tot açò—va dir Dean

Ja estava el sol posant-se amb un blau, morat i rosa preciós. Anàvem pels camps i estiguérem una bona estona parlant. S'ho contàrem pràcticament tot, fins i tot, jo li vaig contar allò del diari. I vaig notar com unes papallones a l'estomac que mai havia notat.

—Jo crec que ja seria hora de tornar—va dir ell amb un to un poc trist

—Sí, tens raó, ja quasi és de nit i estic molt cansada—

Caminàrem tots dos fins la tenda de son pare. Quan entràrem, em va oferir el seu llit i ell es va gitar al terra.

De matí, Dean encara no s'havia alçat i son pare no hi era. Així que vaig agafar el vestit, me'l vaig posar i vaig eixir cap a fora. El cel tenia un blau preciós i hi havia cabres munteses per mig dels camps. Després d'observar el paisatge una bona estona, vaig entrar dins de la tenda.

—On hi eres?—me va dir Dean acabat de despertar

—Estava mirant el paisatge—vaig dir

—Eixe vestit et queda genial—va dir ell amb les galtes una mica roges

—Gràcies—vaig contestar jo amb les galtes també acolorides

—Ooo, que bonic, dos joves enamorats. Sent interrompre-vos, però busque la filla de Margaret Wood, no seràs tu, joveneta?—va dir un home un poc major.

Tenia pinta d'espia, però em preocupava més que sabera el nom de la meua mare, i que m'estiguera buscant a mi. Fins que em vaig recordar del diari, i tot em va quadrar.

—Professor del Prado—vaig dir amb un fil de veu

—En persona—va dir ell

CONTINUARÀ ...